

Képes Ifjú

62. évfolyam 2442. sz.
2007. május 9.

**Kapcsolatépítő sikerek
ZENTAI FIATALOK DABASON**

**Éljen az igazi Falu!
TRENCH TOWN FESTIVAL**

**Thierry Klifa
A KÉK PAPAGÁJ**

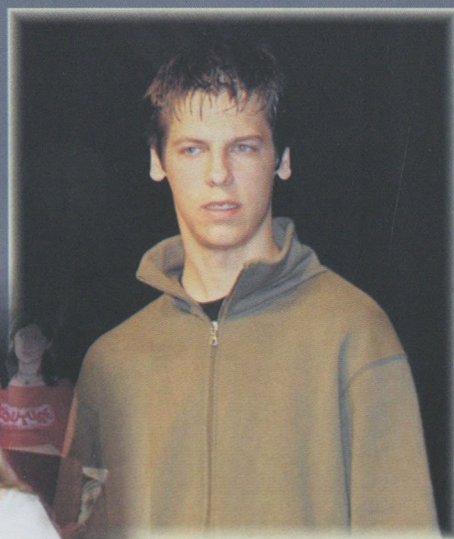
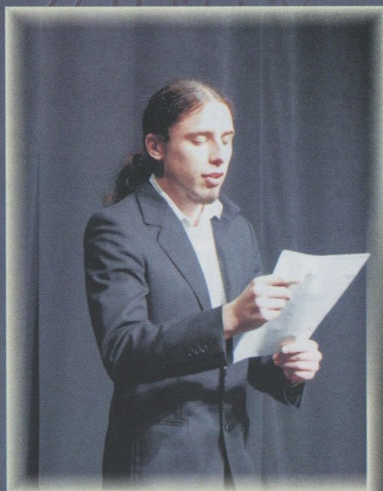
CÍMLAPSZTORI:

XL. Középiskolások Művészeti Vetélkedője

NEGYVENEDSZER MINDENT A MŰVÉSZETÉRT!

KMV – 2007

Fotók: Gergely József

Negyvenedszer mindent a művészetért! – Gondolom, eddig is egyértelmű volt, de azért elárulom: én a KMV-vel kapcsolatban bizony nem is akarok elfogulatlan lenni! Mint egy hatalmas ÖLELÉS, olyan az egész. De persze nem csupán engem ölel magához. Próbáld csak ki: szeresd csupán egy kicsit, s Téged is viszontszeret...

A Juhász zenekar hét év aktív muzsikálás után végre CD-vel lepi meg a rajongóit és a népzene kedvelőit. A juhászok így élnek c. CD bemutatója és a vele egybekötött koncert május 12-én, szombaton lesz a Népkör Kosztolányi Dezső Termében. A zenekar szívesen vár minden jókedvű embert, sok muzsikát és mulatságot ígérnek.

Harmadik alkalommal került sor az Oktatási kiállítás nevű kétnapos rendezvényre a szabadkai Sportcsarnokban, ahol középiskolák és felsőoktatási intézmények leendő diákjait látták el hasznos útmutatókkal. A kiállítást dr. Jeges Zoltán tartományi és oktatási művelődési titkár nyitotta meg. Tizenkilenc iskola képviseltette magát...

A saját magának feltett kérdésre választát titokban tartja az újságíróból rendezővé váltott Thierry Klifa, aki második játékfilmje, a Kék papagáj magyarországi premierje alkalmából érkezett Budapestre, és aki elmondta, korábban egyszerre vágyott arra, hogy újságíró legyen, de arra is, hogy egyszer filmrendező váljék belőle.

Történetünk főhősei, Szilvákall és Papuma két nagy bögre forró almás-fahéjas tea mellett turkáltak emlékeikben, milyen is volt a palicsi Etno Campban eltöltött pár nap. A beszélgetés helyszíne lehet bárhol: falakkal körülöttü(n)k; két fáradt test, de két annál inkább pulzáló lélek. Ők meséltek nekünk az igazi faluról.

VEZÉR

Valami elkezdődött...

A másik oldalról írok. Nem, nem haltam meg, feltámadtam. Enyhén szólva furcsán érzem magam, hogy megint a KMV-ről kell írnom, mert nem vagyok pártatlan. Soha nem voltam és nem is leszek az. Az ember lényéből kifolyólag nem is lehet pártatlan, mindig húz egyik oldalra vagy a másikra.

Amikor az elmúlt év végén úgy hozta a sors, hogy szerény személyem is kreatívkodhat a KMV búvköreibe belül, fogalmam sem volt, mi fog ebből kikerekedni, vajon sikerül-e véghezvinni a terveket.

Furcsa volt belső szemmel nézni a dolgok menetét, még furcsább belső szemmel írni róla. Tulajdonképpen jóleső érzéssel tölt el, hogy valamit tudtam tenni érte, azaz tudunk tenni érte néhányan. Őszinte leszek: meglepett mindenki együttműködése. A mindenki alatt Mindenkit kell érteni: egykori szervezőket, tanárokat, diákokat, segítőköt, személyzetet, tehát Mindenkit.

Azt hiszem, nemcsak én támadtam fel, hanem a fentebb említett Mindenki is. Kapott ez a kis vetélkedő (akár fesztiválnak is nevezhető) egy lendületet, egy „hátszelet”, ami tolta előre novembertől áprilisig. Talán a tenni akarás, a bizonyítási vágy is közrejátszott ebben. Hihetetlen, hogy egy ekkora „teher” mennyire könnyű is tud lenni. Látni napról napra, ahogy fejlődik, alakul, elhinni lassan, hogy lesz belőle valami. Látni az iskolai „reklámkörutakon”, ahogy érdeklődnek a középiskolások, figyelnek nagy szemek-

kel, meglepődve hallják, hogy mennyi minden van a KMV-n, amiről eddig nem tudtak. És aztán látni őket áprilisban ott, Óbecsén a színházban, amint mosolyogva köszönnek, a szemük azt mondja, betartották a januárban vagy februárban tett ígéretüket, hogy eljönnek, ha csak nézőként is.

Örültem annak is, hogy a kommunikáció a szervező-tanári relációban végre létrejött, legalábbis kezd létrejönni. Valami elkezdődött... Remélhetőleg folytatódik is.

Furcsa volt szembesülni a nehézségekkel és utólag a hibákkal, kisebb mulasztásokkal. Sem-

mi sem tökéletes, nem is lehet az, hiszen akkor nem lenne min javítani a következő évben, nem lenne mit jobbra tenni. De Oscar Wilde szavaival élve: „Az emberek tapasztalatnak nevezik az elkövetett hibáikat.”

Nem vagyok pártatlan, nem tudok objektíven írni erről, de azt hiszem, nem is lehet. Szerintem senki sem tudna. Április elején már alig vártam, hogy túl legyek rajta. Most meg már hiányzik...

Valami elkezdődött... Ha az ott megjelent emberek úgy érezték, kaptak valamit, valami újat, valami maradandót, valami nem mindennapit, egy élményt, egy sokáig tartó emlékképet, egy kezdődő barátságot, én már elégedett vagyok. És remélem, nemcsak én, hanem még több százan rajtam kívül.

Igen, valami elkezdődött. És Mindenkin múlik, hogy folytatódik-e ilyen ütemben. Remélem igen... Ugye, nem csak én remélem?

TippNet

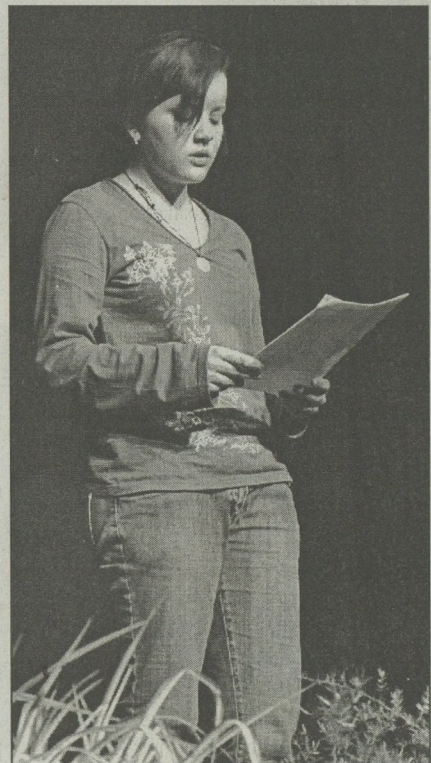
NEGYVENEDSZER MINDENT A MŰVÉSZETÉRT!

KMV – 2007

Ismét csak a suhanó autóval indul a banzáj – mint minden évben. Ezúttal egy nyertest is magunkkal viszünk. Persze ezt most még ő maga sem tudja. De később elmélázok afelett, hogy mily kár, amiért csak köszönt, amikor Adán beszélt, aztán hallgatott szerényen. Elhallgatnám duruzsoló hangját órákon át.

Odaérünk. A művház méhébe merészkedem – tárt karokkal fogad a Scena. Mint mindig, mert. Dupla Keserű Frissítés, Mezopotámia mélyéről származó varázslattal nyakon teremtve. Aztán – hej – Idő van: másszuk meg a lépcsőket, dobjuk le a hátsónkat nosza a világ legkényelmesebb nézőterén, s kezdődjek a Bor, Búza, Békeség – a Cirkuszról majd később. (A Kenyerről még később.)

Magam is meglepődtem, hogy idén a beszédművészeti (tehát a pénteki) vetélkedő tetszett inkább, nem jellemző. (Vagy csak később fogalma-

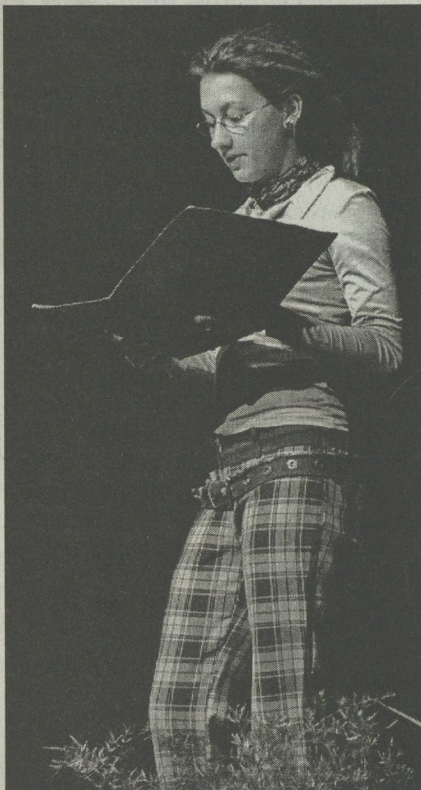
éppenséggel teszek, hogy az Apokrif olvasókönyves költemény, mert akkor is imádom, Nešić Máté pedig remekül előadta. (Meg is lett az eredménye.) Pámer Csillus Pesten próbálkozik, ez egy fájló pont (gondolom, nem csupán számomra), Angyal híján óvatossá kell lennem a továbbiakban, de aztán a Lándzсарzó szövege Szent Iván éjjeléről remekül ellazít, hogy ezt követően érzem: No, most indul!!

Alig kezd bele Fülöp Igor, „hű, OK” – suttogom, majd „jaaa, naggyon OK!”. Örökény. „Telepi dzserek” – suttogja bájos Tündérmék három óránál. Na és? Szloboda Tibi barátom hívta fel a figyelmemet még valamikor ifjú títán korunkban, hogy akcentus, beszédhiba mit sem számít, Látinovits pl. „hibátlanul” beszélt? Azt’ így... És mily sokat libabőrözhetek még délután!... Sorstalan-ság, Tamási, Mészöly, Hamvas... „Aki hét lépést tesz együtt, az már barát – így hirdetik.” Szávítri királylány története az indiai hitregéből... gyönyörű!... Nagybali Tamara (a fentebb említett útítárs) pedig felteszi a koronát a Márquez-szöveggel. Bizsereg, Csabikám, bizsereg vég nélkül...!

A történethez tartozik még: Jóval később, a vasárnapi gála előtt pillantom meg újra Juhász Irmát, s mielőtt oldottabb hangulatban is elbeszélgetnék a világnak ama nagy-nagy dolgairól (persze azokról, amiket *mi* tartunk annak!), most megpróbálok csomót kötni a háromnapos-bulis szájszagomra, és határozottan megszólítom:

- Jól emlékszem? Találkoztunk már tavaly is?
- Igen, itt voltam tavaly is, tavalyelőtt is.
- Tavaly Sziveri, most Fenyvesi... Hogyan válogatod a verseket?
- Szeretek magamnak hangosan felolvasni verseket, és ami megtetszik, ami „megfog”, az marad...
- Meséj erről a Fenyvesi-költeményről!
- Nehéz róla beszélni... Ez egy nagy Amerika-ellenes vers. Egyébként utálok Amerikát... (nevet) A szöveg eléggé összefüggéstelennek tűnik, amikor először olvassuk. Persze lehet követni, de mégsem egészen világos az egész. De nagyon jó vers...
- Harmadik vagy, eddig minden évben itt voltál. Mi lesz jövőre? Tolnai...?
- Lehet, hogy Domonkos. Mért ne?
- Aztán, ha befejezted a sulit?
- Aztán? Megpróbáljuk az Akadémiát, mindenféleképpen... Színi? Vagy rendezői? Ki tudja...?
- Mért nem voltál tegnap a buliban?
- Mert amikor elsős voltam, halálra „fáradtam” magam a buliban, és másnap nem volt kedvem végigülni a műsort...
- Megfáradt az agyam, most kérdezz te!
- Mit kérdezzek?
- Kérdezd meg, milyen volt a buli!

- Milyen volt a buli?
- Húú... szerintem nagyon jó volt...!
- Látom rajtad...
- Ja, biztosan félelmetes lehet a szemembe nézni... Egyébként hogy tetszik idén a rendezvény?

- Nagyon tetszik, nagyon örülök az új szervezőgárdának! A tavalyi meg az azelőtti rendezéssel nem voltam nagyon elégedett, de az idei jól sikerült.
- Milyen különbségeket látsz?
- Például másképp áll hozzád a zsűri...

Néhány megzenésített vers, cseppnyi (ám módfelett *üditő*) szünet, eredményhirdetés, majd következnek a „régiek” nosztalgiazgatása. Egy alkalommal csillan fel igazán a szemem: „A nagy versek elmondása nagy kihívás, de van, aki talán már megengedheti ezt magának időnként”, aztán: Arany János: A WALESI BÁRDOK. Imádom! Talán elmondani is, meghallgatni is a legjobban. (A *Haláltánc ballada* mellett.) Aztán: Edward király, angol király / *Ballag* fakó lován... Ezzel együtt négy hiba a szövegben. Megengedhető? (Az egyébként varázslatos előadásmód mellett?) Ejjnye... Svédasztal, angolkeserű, sáskajárás. Pillanatok alatt mindent elpusztítottunk! (Kissé elhúzódtott a tracsparti, csupa farkasba oltott selyemhernyó lepi el az asztalok környékét.) Pedig nekem még Lackóéknál is helyt kell állnom, Vali

nénit megbántani nem szabad, nem is szeretném: nosza, jöjjön a hatalmas tányér rakott krumpli! Nem okoz nagy gondot elaludni. Emese boldogság-álom ringat – talán Sándor Zé barátom holnapi idelátogatása miatt kísért a legutóbbi regényének címe? –, s mint a méhecskék a szárnyaik rezegtetésével a kaptárt, én a szívem szapora dobogtatásával melegítem fel a fekhelyemet...

Hopp, szombatra virradt, egészen fitt vagyok, hű, zuhanyfogmosásésatöbbi – még mindig üimádok írni, hihi –, sejj, gyereünk!! Itt is érnek ám meglepetések: az eddig kevésbé kedvelt kategóriák jönnek be most leginkább: 1. Érkező próza – sokkal szórakoztatóbbak az idén, mint a vers vagy a novella (számomra az örök favoritok); 2. Humoreszk – „Hé, itt röghögni lehet!”, kiáltok fel csendesen, bár Rejtő két helyen előbukkan. (Nem mintha nem imádnám,

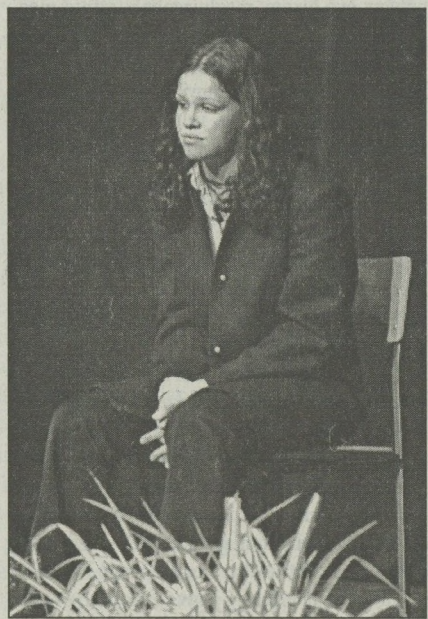
sőt!/, csak ez már majdnem nyúlás, ejjnye-bejjnye...) A hibák pedig a megszokottak. Nem is tudom, mért tépem én it a „szám”. Műfajbéli eltérések: érkező novella, humoreszkvers etc., etc. Aztán: felfedezem a motyogás királyát és a hadarás bajnokát, valamint a monotonitást világrekordja is felállítódik. Időnként „mereven hallgatom a semmit”, valamint hetvenyolcszor bosszankodom, hogy még a címet sem értem, teringettét! (Elképzeltető, hogy Németországban, valamikor a '30-as években beleestem volna abba a hibába, hogy Hermann vagy Thomas ellenében Adolfnak ítéltet volna oda egy irodalmi díjat, ha csupán hallgatott őket, és nem látom a leírt sorokat – első hallásra a Screwdriver is meggyőzőbbnek tűnhet, mint pl. a Clash... A zsűri mellett a közönség minden egyes tagjának is ki kellene osztani a műveket. Kinyomtatva.) Gyerekek, előadásmód... (És nagy-nagy tisztelet a kivételnek!) Aztán-aztán: ne illesse „ferde hajlam”-ként a homoszexualitást az, aki a toleranciáról írta a munkáját. Aztán-aztán-aztán: Előrukkolni egy már díjazott novellával a KMV-n? (Ha nem voltak egyértelműek a szabályok, akkor boc, de): Ha valaki azért jön ide, hogy MINDENÁRON nyerjen, akkor nem érti e buli lényegét. (Utána lehet nézni a korábbi írásaimban, hogy szerintem mi az. Hadd ne ismétljem magam folyton.) Hhhhhh... És akkor – mielőtt elindulnánk fújni egyet az esti rakenrol előtt:

- Vadászat díjazottakra no. 1. – Baráth Attila:
- Tavaly több különdíjban is részesültél, idén viszont úgy a zsűri, mint a diákzsűri is az első díjat ítélte oda neked. Magad is úgy érzed, hogy fejlődöttél azóta?
- Elég sokat változott azóta a „költészetem” (így mondja, idézőjelben, pedig nyugodtan elhagyhatná... – a szerző megj.) szerintem is. Most megpróbáltam „közelibb” szavakat használni, amelyekkel hozzám közelebb, számomra intímabb dolgokat mondok el, nem a régebbi „világrengető” témákról szövegek. Valamilyen szinten naplószerűsíttem a verseket, tehát mindegyikhez kötődik egy-egy emlék.
- Ha már a naplót említet: folyamatosan írsz?
- Igen. Általában úgy szokott lenni, hogy amikor „telítődök”, akkor nem az történik, hogy elmegyek egy edzőterembe és beleöklözöm a zsákba a túl sok felgyülemlett dühömet, egyéb érzelmemet, hanem kiírom magamból...

- Ez egy kényszer... – Egyrészt kényszer, másrészt alkotási vágy... Örömmel tölt el és plusz energiát ad az, hogy valamit alkotam.
- Láttunk a KSVZ-n is, tavaly színdarabban, idén filmben. Mivel foglalkoztál előbb, versírással vagy színművészettel?

– Ez egy érdekes dolog: körülbelül egyszerre kezdődött, mindkettőt 2000-ben kezdtem. Színművészetel Kanizsán kezdtem el foglalkozni, azóta már beléptem a szabadkai tanodába, aztán – ha minden igaz – megyek majd az Akadémiára. Ami a verselést illeti: fogalmam nincs, hogy honnan jött az egész... Mindenesetre a szüleim szinte már a születésemről fogva foglalkoznak velem ilyen téren, tehát már két-három évesen tudtam egy-két verset, mesét. Tehát az irodalom szeretetét „belém nevelték”, és úgy látszik, ez egyszer csak „kibuggyant” belőlem... 2000-ben az Útitárs katolikus ifjúsági folyóiratba apák napjára írtam meg az első versemet. Ott

volt még egy kis „szülői segítség”, de nagyjából már saját produkciónak számított.

- Számít-e a saját verseid elszavalásakor a színészi gyakorlat?
- Igen, persze... Így „duplán” állhatok hozzá a vershez: mint alkotó és mint előadó...
- Milyennek látod idén a saját kategóriádat?
- Szerintem a tavalyihoz képest nagyon szegényes... Emlékszem, tavaly eleve többen voltak, meg szerintem jóval erősebb volt a mezőny.
- Azért időnként igen erős költői képekkel futhatott össze az ember – ha erősen koncent-

rált... Szerinted mért nem tudják az emberek jól előadni a verseiket?

– Lehet, hogy ilyen beállítottságúak, tehát inkább maguknak írják a verseket... kevés az olyan kitarukozós fajta, aki oda mer állni, hogy „most akkor én elmondom, mi van bennem, ki vagyok én”... Lehet, hogy nem arról van szó, hogy nem tudják elmondani, inkább nem merik... Lényeg, hogy az emberek mennyire vállalják önmagukat.

- Tavaly is találkoztunk már. Látsz-e valamilyen változásokat a rendezvényben?
- Vannak észrevehető változások, valahogy „frissebb” az egész, dinamikusabbnak, fiatalosabbnak tűnik...
- Este? Buli?
- Persze!
- Holnap? Gála?
- Igen, itt leszek. Már csak arra is kíváncsi vagyok, mi lesz a közönség reakciója a filmünkre...

- Vadászat díjazottakra no. 2. – Pirmajer Attila:
 - Hányadszor veszel részt a vetélkedőn?
 - Most először.
 - És mióta írogatsz?
 - Még második általánosban kezdtem...
 - Eleinte miket írtál?
 - Verseket indítottam, de aztán rájöttem, hogy abban kevésbé vagyok tehetséges, mint prózában.
 - Milyen szinten foglalkoztat az irodalom? Elképzeltető, hogy majd meghatározza az életedet a továbbiakban?
 - Igen, szerintem eléggé nagy mértékben... Bár a történelem ugyanilyen szinten foglalkoztat.
 - Ki hívta fel a figyelmedet a KMV-re?
 - Már tavaly felfigyeltem rá – magamtól, akkor azonban fordítással próbálkoztam, viszont azal kicsit fölsültem. Idén viszont úgy mond a saját kategóriámban indultam.
 - Meglepődöttél a helyezésen? Rögtön elsőre első díj...
 - Nos, igen, nagyon jó érzéssel tölt el, de még egy kicsit „dolgozik” bennem az egész, még nem vagyok teljesen fölszabadult... Szóval még nem bontakozott ki bennem az öröm, kell még egy kis idő, hogy feldolgozzam az egészet. De azért máris fantasztikus érzéssel tölt el... Úgyhogy nagyon meg vagyok elégedve önmagammal.
 - Szívesen olvasol? Vannak írók, akik hatnak rád?
 - A legnagyobb kedvencem Márquez, tőle pedig a Száz év magány. A magyar írók közül pedig Gárdonyi Géza a szívem csücske.
 - Maga a rendezvény hogyan tetszik?
 - Teljes mértékben elégedett vagyok az eddigiekkel, csak azt sajnálom, hogy nem tudok maradni a koncerten, mert úgy jött ki a lépés, hogy kénytelen vagyok hazautazni. Pedig nagyon szívesen maradtam volna!
 - Remélem, akkor majd jövőre ugyanitt... – Én is remélem, és azt is, hogy akkor majd a koncerten is maradhatok...
- Mivel (a pompás!/) ebéd után már – desszert gyanánt – kicsavartuk egy-két Kisoroslán nyakát, a nap valóban hosszú volt, végigültük a Kerekasztalt, Csik Emmel, Kontra Effel, Vígi és Sándor Zével megvitattunk néhány ír,

lengyel, olasz és skandináv filmet – felüdülés gyanánt – a sötétben, nagyon itt lenne az ideje, hogy horizontálisan elhelyezkedve némi erőt gyűjtsék mindahhoz, ami még vár rám az est folyamán. Hiú remény, Te... Nagyon sok Kis-roszlán vár még a halálára, mielőtt elindulnánk a People's felé...

Új helyszín – cseppet sem bálnám, ha a továbbiakban maradna! Barátságosabb. Nem sokkal azután, hogy megérkezünk, a sarkon zöld fészket rak magának a mosoly. **MINDEN ÉNEK**, bizony mondom Tinéktek, így van ez! (S nem csupán a színpadon, ááá, ott a legkevésbé, hihi, mindenütt! Ha valaki találkozik Becsén egy éjfélete kuvasszal az utcán, kérdezze csak meg tőle!) A zenekarokra – remélem, megbocsátanak! – ezúttal nem sok figyelmet szenteltek. Egy-egy klubkoncerten általában a banda szerepel a fókuszom középpontjában, de a *fesztiválok* másról szólnak. Itt is várt már rám a sok Angyal és Matróz, megannyi jó barát, egymás kezéből kapkodjuk ki a másikat. (Egy kedves-kedves Tündér. Hejj, de hiányzott végig. De ellátogatott az északi mezőkre, hogy találkozzon a germán elfekkel. Ezúton is csókjaimat küldöm a Drágának!) Aztán a Subscribe legénységével is barátkozom egy kicsit – ha már zúzás közben csupán cirka félórászkát ugrabugráltam a koncertjükön –, hiszen a Green Power-tagságunk kötelez. Hopp, egy szóra csak, hejj!

– Csöke Csillával beszélgetek, mint ahogy minden KMV-n szoktunk néhány szót váltani ugyanebben az időben. Talán kicsit korábban, de szerintem jó lesz ez az időpont... A mai nap folyamán gyakran láttalak rohanni – persze a többi szervezőt is –, s mintha némi bosszankodást láttam volna a szemedben...

– Talán nem annyira bosszankodás, inkább idegesség... az volt... Mindig az utolsó pillanatban derül ki, hogy mit mulasztottunk, mit kellett volna előbb csinálnunk, voltak különböző dolgok, amelyek nem jutottak senkinek az eszébe... Aztán amikor vége lett a Kerekasztalnak, mindennek megnyugodtam, hogy OK, fél hét van, most hazamegyek, lezuhanyozok, vacsorázok, de aztán csomagolnunk kellett az ajándékokat, olyan sorrendben, ahogy majd azok ki lesznek osztva, és ez roppant szórakoztató volt, és kezdtem kicsit ideges lenni... Egyébként még napközben rám jött az idegességnek az a szintje, amikor már csak röhögni tudtam. Leültem egy székre és vihogtam. Ja, akkor találkoztunk... *(Bólogatok, ja, az látványos volt, hihi...)*

– Olyan nyugis volt ez a mai Kerekasztal. Nem volt hiányérzeted...?

– De. Volt. Azt hiszem, Lénárd kolléga jegyezte meg nagyon bölcsen, hogy azok, akik eddig veszekedni szoktak, most az Asztal másik oldalán ülnek *(Ja, nem elég kerek az az asztal, sosem volt az, pedig lehetne... – szerző megj.)*, így most nincs, aki ugasson, nincs, aki kiabáljon, aki szidja a rendszert. Azt hittem, majd egy tizes Kerekasztal lesz, de tényleg nagyon nyugodt volt... De te egyszer közbeszóltál, emlékszem...

– Ja, én próbáltam többször közbeszólni, de először leszrtak, aztán mondtam egy okosat –

szerintem –, aztán a „fönök” leb.szott... Tudod, miről beszélek... Szóval ez a kis „botrány” azzal a már régebben díjat nyert novellával. De utána egy ital mellett beszéltem erről Kontra Ferivel, s mesélte, hogy egyszer – szintén zsűrizett valahol – rájöttek, hogy az egyik versenyző egy komplett Ottlik-szóveget lenyúlt, s még őt sem alázták meg azzal, hogy nyilvánosan elmarasztalják... Mit szólsz te ezekhez a dolgokhoz?

– Én is azt gondolom, hogy ha nem feltétlenül szükséges, akkor nem kell azt az embert megálázni, az kihatna az illető további sorsára, hiszen mégiscsak középiskolásról van szó. Volt már rá példa, hogy nyilvánosan elmarasztaltak ilyesmirt valakit, mivel egyébként nyert volna, s ezzel indokolták, mért nem nyert. Erről viszont most nem volt szó, így a zsűri feleslegesen tartotta, hogy ki mondja az illető nevét. De hát ha valaki éppen nagyon kíváncsi volt, megtudhatta...

– OK, értem én mindezt, viszont nekem ma rögtön beugrott egy kedves barátnőm esete, akit néhány éve bizony meghurcoltak, szinte megaláztak, pedig az ő „bűne” sokkal kisebb volt, nem szerepelt előtte sehol azzal a munkával, nem is lopott senkitől. Annyi, hogy valahol rossz kategóriába sorolták be, valószínűleg nem is ő volt a vétkes, hanem valamelyik tanárno vagy elő-/középdöntős zsűritag...

– Emlékszem az esetre. Sokszor a szervezőket teszik ezért felelősé *(nekem ezekben sincs!!! – szerző megj.)*, pedig a zsűri munkájába nekünk nincs semmi beleszólásunk.

– Hadd kérdezzem meg: jövőre melyik felén látunk majd az Asztalnak?

– Ugyanazon a felén, ahol most ültem. Négyöt évig ez még így lesz, ugyanis van egy ilyen megbízatása az elnökségnek, így kénytelenek leszünk ezt csinálni... de nekem máris hiányzik! De meséld, te hogy éreztél itt magad?

– Szerintem nincs is olyan dolog, amitől én rosszul érezhetném magam a KMV-n. Egyetlen kifogásolnivalót találtam eddig, hogy itt senki-nél nincs Rizla márkájú jegyzetfüzet... De Oxar barátommal végül megoldottuk a problémát: D.I.Y.! A jó öreg „csinálj magad” mozgalom... Esküszöm, én is alig bírom kivárni a következő áprilist...! Annak ellenére, hogy már most tudom, a holnapi galát igencsak elnehezült pillákkal fogom végigcsinálni...

– Ez az egész gála fő varázsa: vajon felbukik a nyertes, míg megy fel a színpadra, vagy nem...

Énekelünk még egy jót odakünn, táncolunk – eső híján a csillagzuhatagban. A performance-om közben orvul megtámad a legalattomosabb gödör a világon, végül vállalom a keresztapasá-

got. Ezentúl legyen a neve: Petra, a gonosz LYUK! (Aki kíváncsi, megtalálja a People's előtti parkolóban. De csak óvatosan!!)

Lassan pitymallik, indulni kéne, Tesó... Nosza, lassan hazafelé fordul a kocsi. Az úton Gí-givel még eldúdulunk egy-két Marley-öröközlet, közben egy horpadt söröskonzervvel megpróbálunk rekonstruálni egy Real Madrid–Manchester United meccset, miközben a többiek nyomják alánk rendesen a back-vokált.

Home, sweet home! Bedrooms forever! De előbb még egy röpke órácska Max kutyával nyálazva, míg Vigi bátyó és a bejárati ajtó kulcsa hazaér...

Egy jól irányzott fejes az ágyba – aztán azonnal fel is bukkanok. Cca. két perc mély álom után indulunk a gálára! Ez pedig olyan, amilyenre számítottam: kicsit borostás, kicsit tászkás szemű és szájszagú, de egy széles mosoly az egész, gyógyít. Évről évre.

Gondolom, eddig is egyértelmű volt, de azért elárulom: én a

KMV-vel kapcsolatban bizony nem is akarok elfogulatlan lenni! Mint egy hatalmas ÖLELÉS, olyan az egész. De persze nem csupán engem ölel magához. Próbáld csak ki: szeresd csupán egy kicsit, s Téged is viszontszeret...

Szögi Csaba

Fotók: Beretka Sándor

A VMI pályázati felhívása vers- és prózamondók részére

A Vajdasági Magyar Ifjúság 2007. május 19-én 10 órai kezdettel a Felsőoktatási Kollégium Tudósklubjában (Újvidék, Vojvode Mišića 1.) vers- és prózamondó vetélkedőt rendez: általános és középiskolás diákok, főiskolai és egyetemi hallgatók, valamint más fiatalok részvételével. A választott költemény vagy széppróza tematikája: szülőföld, szeretet, béke. A fellépők csak egy kategóriában vetélkedhetnek (vers- és prózamondással). Teljesítményüket háromtagú szakzsűri minősíti.

A benevezési határidő: 2007. május 16. A pályázók levélben küldjék el a választott szépirodalmi alkotást (vers vagy próza) három példányban. Tüntessék fel személyi adataikat, életkorukat, lakcímüket telefonszámukat, iskolájuk nevét és az osztályt, vagy nevezzék meg azt a felsőfokú intézményt, ahol tanulmányaikat végzik. A diákok és fiatalok benevezhetnek művelődési egyesület versmondó csoportjának tagjaként is (ez esetben tüntessék fel az egyesület címét, telefonszámát, személyi adataikat, valamint felkészítő pedagógus nevét és elérhetőségét). A szervező VMI számít a pedagógusok és művelődési egyesületek szakvezetőinek a közreműködésére.

A pályázók a következő telefonszámokon érdeklődhetnek: 064/221-97-56 (Mór Gábor, a VMI újvidéki szervezetének elnöke), vagy: 063/199-48-11 (Pázin Annamária, a szervezet alelnöke). E-mail: vmi.ujvidek@gmail.com. Cím: Vajdasági Magyar Ifjúság, Vojvode Mišića 1., 21000 Novi Sad (Újvidék).

A nagykorúság varázsa

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ A TIZENNYOLCADIK NÉPZENEI KMV-RŐL

Rohantam. Egyetemről ki, buszra fel, buszról le, haza, majd a temerini Ifjúsági Otthonba. Útközben eszembe jutott, hogy bezeg a koncertplakátokat otthon hagytam (amelyeket ragasztgatni kellett volna a helyszínen), így még egyszer rohantam.

Tudtam, hogy a színházat felújítják, az ifiotthon padlózata pedig a lapok miatt meglehetősen csúszik, így érdeklődéssel vártam, hogy vajon a szervezők hogyan oldották meg a táncosok fellépését. Találékonyaságuk dicséretes: szőnyeg. Jó nagy, hogy nehogy ki kelljen táncolni a csúszós lapokra. A menyasszonyok is csúszkálni szoktak lagzi idején, sőt, egyszer a vőlegény el is ejtette az arát szöktetés közben...

Amikor megláttam a programfüzetet (azaz papírt) kitérve az öltözők ajtajára, azt hittem, rosszul látok. De szemüveggel is ugyanazt láttam: 27 műsorszám várt bemutatásra (végül 25 lett belőle, mert ketten nem jöttek el). Én csak 5-6 éve vagyok jelen minden népzenei KMV-n, de eme évek alatt ennyi fellépő még nem volt... Aztán a megnyitóbeszéd közben megtudom, hogy 18 helyszégből jöttek ennyien.

Mindig szerettem ilyesmi népi manifestációkra járni. Sose unatkoztam. Ezek a fiatalok energiát sugároznak magukból, ami mindenkit felbuzdíthat. Hihetetlen, hogy középiskolás korukban ekkora szeretettel és örömmel foglalkoznak a népzenevel és a népi kultúrával. Mert nem csak muzsikálni, énekelni vagy táncolni jöttek: együtt élnek a népi hagyománnyal. Jól áll nekik a tonnányi ruha, látszik, hogy jól érzik magukat, a hangszer szinte magától játszik, a lábuk játszi könnyedséggel ropja.

Az Ifjúsági Otthon is megtelt. Ez szintén meglepő tényező volt számomra, bár mindenképpen dicséretes. Igaz, a táncosok fellépése közben a szívroham került, hogy nehogy valamelyik legény le-

rúgja a székről egyik-másik első sorban ülő általános iskolást, de ilyesmire nem került sor.

Egyik-másik produkció teljességgel lenyűgözött. Az meg pláne, hogy mindenki mosolyog (a furulyásokat kivéve) a fellépés közben. Izgalomnak nyoma sem volt a versenyzők arcán, sőt, inkább azt láttam, hogy felhőtlenül jól érzik magukat, ők nem nyerni jöttek, hanem csak zenélni, énekelni, táncolni egy jót.

„A népi kultúra és a népzene elhivatottság” – mondta Puskás Tibor megnyitóbeszédében. Ez nem kétséges, és látszott is mindegyik fellépőn, hogy ezt ők is így gondolják.

Közhely nélkül nem írás az írás: a zsűrinek (Bodor Anikó népzene kutató, Kelemen Zsolt népzeneész, Lukács Imre néptáncos) tényleg nehéz dolga volt. Én legalábbis nem igazán tudtam volna sorrendet felállítani, hallgattam/néztem volna még őket naphosszat. És ami a legjobb volt: sikerült mosolyt és jó érzést kelteniük a közönség minden tagjánál. Időnként körülnéztem, hogy csak én vigyorgok-e, mint a tejbetők, és ütogetem a lábammal a ritmust, vagy még vannak rajtam kívül ilyenek. Voltak. Sokan.

Mosolyogva ültem végig a majdnem négy órát, és mosolyogva mentem el onnan. Igaz, az eredményhirdetés előtt is mosolyogtam egyet: kijött az egyik résztvevő az utcára, ahol várakoztak a fellépők és azt mondta: „Emberek, menjetek be, kezdődik a Dance House”.

A népzenei KMV-khez természetesen a táncház is hozzátartozik. Irigykedés, gyűlölködés nélkül, verseny után táncra perdülnek a nyertesek és a többiek, és ugyancsak mosolyogva vigigtáncolják az éjszakát...

Csóke Csilla

Alkotmány és állampolgári jogok

A Jövő Fialtaljai – Magyar Ifjúsági Egyesület és a GENIUS – a tehetséges diákokért mozgalom 2007. május 5-én, szombaton 10 órai kezdettel Újvidéken, a Svetozar Marković Gimnáziumban megrendezte az Alkotmány és állampolgári jogok – vajdasági szintű diákerseny második, szóbeli fordulóját. A döntőbe 8 tanuló jutott be az első, írásbeli fordulón felmutatott eredményük alapján (melyet 3 tagú szakzsűri értékelt).

A május 5-ei döntő eredménye a következő:

1. díj: Lénárt Éva (Svetozar Marković Gimnázium, Szabadka, 4. osztály);
 2. díj: Muhi Renáta (Beszédes József Mezőgazdasági és Műszaki Iskolaközpont, Magyarkanizsa, 4. osztály);
 3. díj: Csizmár Tibor (Kereskedelmi és Közgazdasági Középiskola, Óbecse, 2. osztály)
 3. díj: Mészáros Erzsébet (Beszédes József Mezőgazdasági és Műszaki Iskolaközpont, Magyarkanizsa, 4. osztály);
- Dicséret: Dudás Anita, Uri Attila, Zaj András, László Róbert.

A diákokat 3 tagú zsűri értékelt, a zsűri tagjai: Bozóki Antal magiszter, ügyvéd, szakíró; Lévai Ildikó bíró, szaktanár; Klenanc Miklós joghallgató egyetemista.

A verseny lebonyolításához a Tartományi Jogalkotási, Közigazgatási és Nemzeti Kisebbségi Titkárság anyagi támogatással sajnos nem járult hozzá, a díjazottak értékes szakkönyveit a Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete és a GENIUS, Bozóki Antal és a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának tanszékei biztosították (köszönet dr. Szondi Ildikónak), a költségeket a lebonyolító szervezetek állták.

K. M.

BECSÉN JÁRTAM A HÉTVÉGÉN – NEGYVENÉVES A VETÉLKEDŐ!

RÖVID ÖSSZEFOGLALÓ A JUBILÁRIS KMV DÖNTŐJÉRŐL

Röviden írni a TAVASZ kezdetéről – nem egyszerű dolog ez egy vén alföldi medvének... Pláne, hogy vasárnap délelőtt már a nyár is beköszöntött. (Sőt. Egy-egy pillanatra még az ősz is megérintett, de tényleg csak egy picit, szerencsére. A kialakulásától persze. De hát hogyha én egyszer teljesen fitnek érzésem magam a vetélkedő harmadik napján, nagy hiányérzetem támadna, feltétlenül azt érezném, hogy valami kimaradt az életemből.) S mindez három nap alatt! Ilyenkor minden évben billen velünk egyet az univerzum. Talán merész kijelentés, de én hiszek benne – jó irányba billen.

Persze, persze: röviden. A hamarosan következő részletes élménybeszámoló billentyűzetemben erő gondolatával talán vissza tudom most fogni magam. Nosza.

Sosem esett még meg velem, hogy a KMV végén ne maradéktalanul elégedetten és jóleső érzéssel gondoltam volna vissza az előző három napra. Így volt ez a '90-es években is, amikor résztvevőként, és 2002 óta is, mióta újságíróként vagyok jelen a rendezvényen. (Tulajdonképpen akkor is, most is ugyanazt csinálom: barátokozom és a többiekkel együtt örülök a generációnak. Ja, mert ezt a mostanit is a sajátomnak érzem. Úgy bizony.) Szóval én mindig is *tökéletesen* éreztem magam, ebből a szempontból tehát nem hozott nagy változást a vadonatúj szervezőgárda. (Mert ez nem is elsősorban rajtuk múlik, hanem mindannyiunkon...) Ezúttal mégis róluk kell szólnom először: kár, hogy a gálán nem jutott eszembe vasárnap délelőtt: egy hatalmas tapsot érdemelnek! (Most gondolatban elképzelem a jelenetet. Remélem, érzik.) Mert látjuk rajtuk az igyekezetet, hogy lelkiismeretesen és lelkesen teszik, amit kell, sok apróság jobban működik ezáltal, olajozottabban jár a gépezet. Tehát ezek szerint mégiscsak hozzájárulnak ahhoz, hogy még *tökéletesebben* érezzem magam? Minden bizonnyal. Aztán pedig nem csupán „apróságokról” van itt szó. Amellett, hogy valóban fiatalosabbá, lendületesebbé tették az egész rendezvényt, a legfontosabb dolog még, hogy igyekeznek bevonni olyan régiókat, ahol lassan már meg is feledkeznek arról, hogy létezik a KMV. (Ne feledjük, ez – a tanárok nem-

törődősége mellett – nagyrészt annak „köszönhető”, hogy az utóbbi években a KMV is megelégedett *róluk*...) Idén Zombort sikerült újra bevonni a vetélkedőbe. Több versenyzőjük is díjazott lett. És ez igazán örvendetes dolog, kérem tisztelettel! A saját eszközeimmel magam is próbálok küzdeni a rendezvény gettó-

Nagyballi Tamara, a Zentai Gimnázium tanulója a prózamonddás első helyezettje

sodása ellen, de mindez elsősorban a fentiekben múlik. Szóval: taps! (Délelőtt az egyik szervező azt mondta nekem viccesen: „Mi szeretjük a sajátót...” *Ennek ellenére* én is szeretlek Benneteket, Robikám. Mert megérdemlitek. Komolyan.)

Nemes Aranka, Pistyák Gábor, Beretka Miklós, a megzenésített versek kategóriájának legjobbjai

Bizonyára többen egyetértenek velem abban, hogy az egész vetélkedőnek van egy erőteljes fesztiváljellege. (A becsei döntőnek mindeképp, de a színművészetinek is igencsak. Én elsősorban ezt a kettőt követem évről évre.) Egy kőszia ötlet: nem lehetne valahogy a rendezvény nevébe belevonni a „fesztivál” szót? Talán népszerűbbé tehetnénk az egészet a nagyközönség számára is ezáltal. Aztán

aki ide eljön, egész biztosan nem fogja „kívülállónak” érezni magát. Mert ugye valami ilyesmire szólnak a fesztiválok: *együtt* érezzük magunkat jól. (Bár szó se róla, ami a gálát illeti, nem lehet okunk panaszra: alig találtam magamnak ülőhelyet a nézőtérben...)

Egyébként nagyjából minden a szokásos forgatókönyv szerint zajlott. (Azzal, hogy péntek este a negyvenéves jubileum alkalmából volt még egy rövid beszélgetős műsor a KMV régi nyerteseivel, egykori megálmodóival, amely helyenként egészen érdekesnek bizonyult, ám annyit meg kell itt jegyeznem, hogy a fiatalabb generációkról bizony eléggé megelégedtek, legalábbis ezt mutatta a meghívottak korbéli megoszlása...) A pénteki beszédművészeti, a szombati önálló művek kategóriájára... a színvonal nagyjából a megszokottnak bizonyult – azaz, hogy ezúttal kivételesen a beszédművészetit élveztem jobban: a versmondás és a prózamonddás nyertese is kiváló tehetségnek ígérkezik. Minden kategóriában nagyobb volt viszont a részvételi arány az előző évekhez képest. (Újabb jó pont a szervezőknek!) A gála is – tekintve két rövidke áramszünetről – a szokásos fényében tündökölt. Ami a rendezvény keretét illeti, ezúttal is megadták a módját: Fornetti-hegyek, két svédasztal, pompás szombati ebéd, „terülj, terülj, asztalkám”, ahogy már ez itt megszokott, s mindez nem csupán a szervezett részre vonatkozik, a vendéglátó anyukák is kitétek ismét magukért. (Gondolom, ezt nem csupán én mondhatom el. No, *én* mindenesetre elmondom!) Igazán nem akarok mítoszokat teremteni az évenkénti dicsérettel, de a becsei vendéglátás valóban legendásnak bizonyul...

Aztán persze ott volt még a hatalmas buli (a szombat esti koncert, ama nevezetes KMV-„diszkó”) – ezúttal a People'sben. Meg hát csináltunk még – az alváson kívül – annyi mindent, de most türtőztetem magam, remélem, nem csúsztam már ki így is a dióhéjból, aztán majd legközelebb hadd következzenek az Angyalok és a Matrózok, a megannyi csodálatos pillanat, szóval az izes becsei kalandok!

Szőgi Csaba

A XL. KMV eredményei

Értékel a beszédművészeti vetélkedő zsűrije: Jankovics Andrea, Krizsán Szilvia és dr. Lánicz Irén

Beszédművészeti vetélkedő:

A zsűri tagjai:

Dr. Lánicz Irén, egyetemi tanár
Krizsán Szilvia, színművész
Jankovics Andrea, színművész
A diákzsűri tagjai:
Rajlsli Sarolta (Óbecse)
Vicei Éva (Topolya)
Harangozó Edina (Zenta)

Versmondás:

Díjazottak:

1. Juhász Irma (Nagybecskerek)
2. Nešić Máté (Zenta)
3. Magó Attila (Topolya)
Különdíj: Nagy Tamara (Szabadka)
A diákzsűri döntése alapján:
1. Nagy Tamara (Szabadka)
2. Nešić Máté (Zenta)
3. Gellér Jusztiána (Zombor)

Prózamonddás:

Díjazottak:

1. Nagyballi Tamara (Zenta)
2. Szakál Boglárka (Zombor)
3. Fülöp Igor (Újvidék)
Különdíj: Fazekas Erika (Nagybecskerek)
Karácsonyi Éva (Zenta)
A diákzsűri döntése alapján:
1. Karácsonyi Éva (Zenta)
2. Fülöp Igor (Újvidék)
3. Nagyballi Tamara (Zenta)

Megzenésített versek:

Díjazottak:

A zsűri kiegészült Szerda László zeneszerzővel
1. Beretka Miklós, Pistyák Gábor, Nemes Aranka (Topolya)
2. Bencsik Tímea, Fekete Tamás (Szabadka)
A diákzsűri egyenrangú első díjat osztott.

Irodalmi vetélkedő

Zsűri:

Dr. Faragó Kornélia, egyetemi tanár
Sándor Zoltán, író, újságíró
Kontra Ferenc, író, újságíró
Diákzsűri:
Magó Attila (Topolya)

Szakál Boglárka (Zombor)
Bencsik Tímea (Szabadka)

Önálló vers:

Díjazottak:

1. Baráth Attila (Szabadka)
2. Döme Szabolcs (Zenta)
3. Franciskovic Róbert (Szabadka)
A diákzsűri döntése alapján:
1. Baráth Attila (Szabadka)
2. Franciskovic Róbert (Szabadka)
3. Vicei Éva (Topolya)
Különdíj:
Döme Szabolcs (Zenta) – Sikoly irodalmi és művészeti folyóirat

Novella:

Díjazottak:

1. Pirmajer Attila (Szabadka)
2. Balog Dániel (Zenta)
3. Berta Lilla (Zenta)
A diákzsűri döntése alapján:
1. Pirmajer Attila (Szabadka)
2. Brusznai Grácia (Óbecse)
3. Balog Dániel (Zenta)
Különdíj:
Berta Lilla – Sikoly irodalmi és művészeti folyóirat
Balog Dániel – Kilátó

Értekező próza:

Díjazottak:

1. Döme Zsolt (Zenta)
2. Bezzeg Ervin (Újvidék)
3. Kovács Hédi (Topolya)
A diákzsűri döntése alapján:
1. Surján Edit (Óbecse)
2. Bezzeg Ervin (Újvidék)
3. Kovács Hédi (Topolya)
Különdíj – Kovács Terézia – Magyar Művészetért Alapítvány
Döme Zsolt – Sikoly irodalmi és művészeti folyóirat
Boros Erika és Mucsi Izabella – Képes Ifjúság

Publicisztika:

Díjazottak:

1. Kovács Kinga (Szabadka)
2. Fehér Szabolcs (Óbecse)
3. Lehoczki Szabolcs (Zenta)

A diákzsűri döntése alapján:

1. Gabrity Gábor (Zenta)
2. Harkai Katinka és Penovác Sára (Topolya)
3. Zubcsik Gábor
Különdíj – Harkai Katinka és Penovác Sára (7 Nap)

Humoreszk:

Díjazottak:

1. Hadzsy János (Topolya)
2. Sánta Hermina (Zenta)
3. Füstös Diana (Újvidék)
A diákzsűri döntése alapján:
1. Hadzsy János (Topolya)
2. Sánta Hermina (Zenta)
3. Kovács Zoltán (Zenta)

Műfordítói pályázat

A zsűri tagjai:

Bóbán-Warnusz Erzsébet
Gerold Ákos
Orovec Krisztina

I. díj: – Tornyai Endre, Műszaki Iskola, Ada (német)
– Falusi Kinga, Kosztolányi Dezső Nyelvi Gimnázium, Szabadka (szerb)
II. díj: – Nagy Boglárka, Kosztolányi Dezső Nyelvi Gimnázium, Szabadka (angol)
– Szabó Mária, Kosztolányi Dezső Nyelvi Gimnázium, Szabadka (német)
– Tóth Lídia, Vegyészeti-Élelmiszeripari Középfiskola, Csóka (szerb)
Különdíj:
Varkulya Csilla (szerb)
Cspák Zsuzsanna (angol)
Sziveri István (német)
Oroszi Sándor (ruszin)

Képzőművészeti pályázat:

1. Mészáros Nóra (Nagybecskerek) Gimnázium – Álom – festmény
2. Bata Ágnes (Zentai Gimnázium) – gyöngyfüzés
3. Fridrik Klára (Veljko Petrović Gimnázium, Zombor) – szobor
Különdíj: Pásztor Antonella (Közgazdasági Középfiskola, Óbecse) – fotó

Népzenei vetélkedő:

Zsűri:

Bodor Anikó, népzenekutató
Kelemen Zsolt, népzénesz
Lukács Imre, néptáncos

Hangszerszóló ill. -kettős:

1. Török Flóra, Ada (hegedű, kísért: Szűcs Áron kobzon)
2. Keszeg Ákos, Törökkanizsa (hegedű)
3. Hompót Angéla, Torontálvásárhely (citera)

Kisegyüttes:

1. Árgyelus népzenei együttes (Ada)
2. Pengető citerazenekar (Ada)
3. Bibic népzenei együttes (Magyar-kanizsa)

Énekszóló ill. -kettős:

1. Égető Emese (Bácsgyulafalva)
2. Katona Nikolina és Katona Adrianna (Aranykapu ME, Ada)
3. Kósa Krisztina (Feketics ME, Bácsfeketehegy)

Énekcsoport:

1. Hétfező énekcsoport (Kodály Zoltán Magyar Művelődési Központ, Topolya)
2. Tiszgyöngye leánykórus (Péterréve)
3. Táltos énekcsoport (Bolyai Tehetséggondozó Gimnázium, Zenta)
3. Kláris leánykórus (Jókai Mór MME, Törökbecse)

Szólótánc ill. kettős:

1. Resőcki Roland és Molnár Enikő (Ada)
2. Linka Szabolcs – kísértő táncos: Kerekes Zsuzsanna (Petőfi Sándor ME, Kishegyes)
2. Hirc Edvárd László és Gulyás Ágnes (Bartók Béla ME, Horgos)

Táncsoport:

1. Csürdögölő néptáncgyűjtés – kamaracsoport (Újvidék)
2. Pityk kamaracsoport (Óbecse)
3. Hetrefitty néptáncsoport – kamaracsoport (Magyar-kanizsa)

A KMV plakát- és néprajzi pályázatának, valamint a Középfiskolások Szín- és Filmművészeti Vetélkedőjének eredményeit a Képes Ifjúság korábbi számában közzétük.